

N:o 3.

Ank. till Riksd. Kansli den 18 Febr. 1875, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 1, angående förslag om öfverflyttning på kommunalnämndens ledamöter af den skyldighet, som nu åligger sexman att vid mantalsskrifning närvara.

Uti en inom Andra Kammarerna väckt, till Utskottet hänvisad motion (N:o 94) har Herr *A. P. Andersson* — med hufvudsakligt förmälande, »att som sexmän väljas efter tur inom mantalen, det derföre ofta inträffar att sexman, som enligt 11 § 4 mom. i Kongl. förordningen den 20 Juli 1861 bör öfvervara mantalsskrifning i en församling, är boende i en annan och således saknar all erforderlig kännedom om förhållandena i den församling, der han skulle mantalsskrifningsförrättningen öfvervara, samt att, sedan genom kommunalförordningen för landet sexmans öfriga skyldigheter i verkligheten blifvit på kommunalnämnden öfverflyttade, kvarstående åliggandet för honom att bevista mantalsskrifning allt för väl kunde uppdragas åt kommunalnämnden, helst inom densamma bästa kännedom om befolkningen vore att förvänta, och ifrågavarande stadgande, sådant det nu är, vanligen endast leder till sexmans bötfällande för uteblifvande» — föreslagit, »att Riksdagen, med upphäfvande af stadgandet i 11 § 4 mom. Kongl. förordningen den 20 Juli 1861, att sexmän skola närvara vid mantalsskrifningarne, för sin del ville besluta, att sexmännens ifrågavarande åliggande skall församlingsvis på minst två af kommunalnämndens ledamöter öfverflyttas».

Aberopade moment i 11 § af Kongl. förordningen den 20 Juli 1861 lyder sålunda:

Bih. till Riksd. Prot. 1875. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 2 Häft.

»Fjerdingsman, sexman eller rotemästare, äfvensom stads- eller polisbetjent, som är anbefald att inställa sig vid mantalsskrifning, böte, om han derifrån utan anmäldt giltigt förhinder uteblifver, tre riksdaler».

Af detta stadgande vill det synas som om afsigten med sexmans, liksom öfriga i momentet omnämnda personers, skyldighet att på kallelse iakttaga inställelse vid mantalsskrifningsförrättning, icke egentligen torde vara upplysningars meddelande, utan fast hellre ordningens upprätthållande, om deraf skulle göras behof, till hvilken inställelse sexman dessutom bör vara särskildt anbefald, derest stadgadt bötesansvar skall kunna tillämpas.

I betraktande häraf och då enahanda förslag, som nu föreligger, äfven utgjort föremål för behandling vid 1871 års riksdag, hvars Bevillnings-Utskott, dit ärendet jemte andra frågor för gemensam handläggning remitterats, i betänkande N:o 1 hemställt: »att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta förordningen af den 20 Juli 1861, angående mantals- och skattskrifningars förrättande, undergå sådan omarbetning, att dess särskilda föreskrifter erhålla nödig klarhet och bestämdhet och bringas i öfverensstämmelse ej mindre sinsemellan än äfven med de förordningen berörande stadganden i författningarne angående dels kommunalstyrelse, dels allmänna bevillningen, samt att Kongl. Maj:t ville derefter till Riksdagen framlägga förslag till ny författning i ämnet»; i öfverensstämmelse hvarmed Riksdagen äfven den 24 Mars samma år aflåtit föreslagen underdånig skrifvelse och Kongl. Maj:t frågan ej ännu afgjort; så får Utskottet vördsamt hemställa,
det Herr A. P. Anderssons ifrågavarande motion ej
må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

På Utskottets vägnar:

A. ADLERSPARRE.
